

Het Lam van God

'Zie, het Lam van God' (Joh. 1:36).

In het Evangelie naar Johannes zijn aan onze Heer en Heiland Jezus Christus namen gegeven die wij in geen van de andere Evangelieën vinden, namelijk die van 'eniggeboren Zoon' en 'Lam van God'. Wij willen in dit artikel het oog richten op de Heer Jezus als het 'Lam van God'.

Alleen in het eerste hoofdstuk van het Evangelie van Johannes en later in de Openbaring wordt ons Christus onder die naam voorgesteld. In de Brief aan de Korinthiërs wijst de apostel Paulus op Hem als het 'Paaslam' (1 Kor. 5:7). Als de apostel Petrus zich richt tot de gelovigen uit Israël, herinnert hij hen aan 'het kostbare bloed van Christus, als van een onberispelijk en onbevlekt Lam' (1 Petr. 1:19). Verder wordt noch in de Evangelieën noch in de verschillende Brieven van het Nieuwe Testament over Christus als Lam gesproken.

Zonder twijfel is het met een terugblik op de profetie van Jesaja 53:7 dat de Heer Jezus in het Nieuwe Testament vergeleken wordt met een Lam. Het was juist deze profetie die Filippus aanleiding gaf om aan de kamerling 'Jezus' te verkondigen (Hand. 8:35). Als 'eniggeboren Zoon' van de Vader neemt de Heer Jezus de hoogste plaats in. Als 'Lam van God' neemt Hij op aarde de nederigste plaats in. Kunnen wij ons iets nederigers, iets zwakkers voorstellen dan een lam dat ter slachting geleid wordt? En zó wordt van de Heer in de profetie van Jesaja gesproken.

Wat toen voorzegd was, is werkelijkheid geworden. In de Evangelieën, waarin ons de lijdensgeschiedenis van de Heer Jezus is medegedeeld, vinden wij in alle vier dezelfde woorden: 'zij leidden Hem weg', nadat de Heer eerst gezegd had: 'Maar dit alles is gebeurd opdat de Schriften van de profeten zouden vervuld worden' (Matth. 26:56). Hij Die de macht had om te ontkomen aan de handen van hen die gekomen waren om Hem gevangen te nemen, gaf Zich over, zonder enige tegenstand, met de woorden: 'Maar dit is uw uur en de macht van de duisternis' (Luk. 22:53).

Eén enkel woord, één enkel gebed, door de Heer gesproken of tot Zijn Vader opgezonden, zou Hem hebben kunnen verlossen uit de macht van Zijn vijanden. Was het woord 'Ik ben het' niet voldoende om allen achterwaarts te laten gaan en hen ter aarde te laten vallen (Joh. 18:6)? Zou het gebed om twaalf legioen engelen die de onjuistheid hadden kunnen aantonen van de woorden van Pilatus, die zei dat hij macht had de Heer los te laten of Hem te kruisigen, onverhoord zijn gebleven? Judas heeft er bij zijn verraad misschien op gerekend dat de Heer Zich wel zou bevrijden en dat de aanslag van Zijn vijanden zou mislukken. Hij was er toch vaak getuige van geweest dat de Heer had blootgestaan aan hun aanslagen, maar aan hun handen was ontkomen (Luk. 4:29-30; Joh. 7:30; Joh. 8:20).

Deze menselijke gedachte was echter geheel in strijd met het raadsbesluit van God. De Heer Jezus wist dit en onderwierp Zich daaraan in het bewustzijn dat Pilatus geen macht tegen Hem zou hebben als hem die niet van boven gegeven was. In de eerste prediking na de uitstorting van de Heilige Geest sprak de apostel Petrus het openlijk uit voor de mannen van Israël: 'Hem, door de bepaalde raad en de voorkennis van God

overgegeven, hebt gij door de hand van wettelozen aan [het kruis] gehecht en ter dood gebracht' (Hand. 2:23).

Het was nu de tijd niet om macht tentoon te spreiden; die zou later komen nadat God Hem verhoogd had. Het was nu de tijd van vernedering en zwakheid. Zou God verheerlijkt worden en de verlossing voor de arme mens worden aangebracht, dan kon dit alleen gebeuren in de weg van vernedering en zwakheid (2 Kor. 13:4).

'Het zwakke van God is sterker dan de mensen' (1 Kor. 1:25). God liet het toe dat zij de Heer Jezus bonden en wegleidden (Joh. 18:12-13). Welk een overeenkomst zien wij met hetgeen van Simson geschreven staat, die zij niet konden binden tenzij hij zich daarvoor gaf. Maar wat betekenen voor Simson 'de zeven verse zelen, die niet verdroogd zijn' (Richt. 16)? Hoe onverbreekbaar deze in de ogen van de Filistijnen ook waren, voor Simson waren zij als 'een snoertje van grof vlas' toen het ogenblik daar was om zijn kracht te openbaren.

Zo is ook door de opstanding van de Heer Jezus gebleken dat het zwakke van God sterker was dan de mensen. Van Hem toch zegt Petrus: 'Hem heeft God opgewekt, na de weeën van de dood ontbonden te hebben, daar het niet mogelijk was, dat Hij door deze werd vastgehouden' (Hand. 2:24).

Bij alles wat God in het Oude Testament ons heeft meegedeeld, heeft Hij altijd het oog gericht gehad op de Heer Jezus Christus, de geliefde Zoon, in Wie Hij al Zijn welbehagen gevonden heeft. Is het niet treffend over de volmaakte Nazireeër hetzelfde te lezen wat ons over de onvolmaakte nazireeër Simson is meegedeeld, namelijk dat de Israëlieten, zijn eigen volk, hem in de hand van de Filistijnen wilden overleveren? Dit laat ons de diep gezonken toestand van het volk Israël zien, dat blind was voor hetgeen God in Simson gegeven had. Alle overwinningen op de Filistijnen gingen buiten het volk om. Hij stond buiten het volk dat hem vijandig was.

Zo ook stond de Heer Jezus alleen te midden van hen die niet begrepen dat God Hem als Verlosser gezonden had. Alle tekenen en wonderen die de Heer drie jaar lang gedaan heeft, hebben hun de ogen niet geopend, maar waren eerder een middel in de hand van satan om hun vijandschap des te meer in het licht te stellen. De opwekking van Lazarus, het laatste en grootste wonder, deed de maat van haat en vijandschap overlopen, want toen was het vast besloten dat niet alleen de Heer Jezus moest sterven maar ook Lazarus, de getuige van Zijn macht.

Er is meer licht van de Geest nodig om de Heer Jezus in Zijn vernedering, als de Gezondene van de Vader, te erkennen dan Hem te zien als Hij in heerlijkheid zal geopenbaard worden. Zo is er ook nu in deze tijd meer genade en kracht van de Geest nodig om zich met de verworpen Christus buiten de legerplaats te begeven en Zijn smaad te dragen dan de eer van de wereld voor Hem op te eisen. Dit laatste zal ook pas in de toekomst plaatshebben (Fil. 2:10). Zijn vrijwillige vernedering is er de oorzaak van geweest dat het volk van Israël Hem verworpen heeft zonder te bedenken dat dit tot hun veroordeling was. Evenmin wisten ze dat deze verwerping door de genade van God het middel tot hun behoudenis zou zijn. Ook daarin zien wij dat 'het zwakke van God sterker is dan de mensen'.

In verbinding hiermee is hoofdstuk 53 uit de profetie van Jesaja zo mooi. Het is de belijdenis van het volk nadat het hersteld en door de Heer aangenomen zal zijn. De ware betekenis van hetgeen zij gedaan hebben,

zal dan door hen erkend en ingezien worden. Tot hun eigen beschaming zullen zij erkennen 'dat Hij geplaagd, door God geslagen en verdrukt was' en 'om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden verbrijzeld' (vs. 4-5). Het diepe inzicht van hun zonden zal pas dan aanwezig zijn als zij de Heer zullen zien.

Om al het licht op de Heer Jezus als het Lam van God te laten vallen, is het nodig dat wij ons tot het Boek de Openbaring wenden, waar Christus ongeveer dertig keer het 'Lam' wordt genoemd. Als beginsel is het van belang daarop te wijzen, omdat de Heer in deze nederige gestalte, waarin Hij Zich op aarde als Lam ter slachting overgaf, in de hemel het Voorwerp van eeuwige aanbidding en macht is. Wat de vervulling van de gerechtigheid betreft, met het oog op Zijn dood kan Hij naar waarde alleen in de hemel geëerd worden. Geen beloning op aarde zou waardig genoeg zijn voor hetgeen de Heer Jezus geleden heeft. Als Lam, Dat Zich overgaf om geofferd te worden op het altaar, op het kruis, is Hij de Vervuller van al de raadsbesluiten van God geworden. De vervulling van die raadsbesluiten was afhankelijk van Zijn dood en daarvoor zal Hem lof en dank gebracht worden in de hemel en op aarde tot in alle eeuwigheid!

Hoe heerlijk is het, als onze ogen gericht worden op de aanbidding van het Lam in de hemel! Hij is niet alleen het Voorwerp van aanbidding voor de Gemeente, maar voor allen die in de hemel zijn, en voor alles wat met de verheerlijking van God als Schepper en Gebieder in betrekking staat. Als de Gemeente op aarde de Heer Jezus aanbidt als het Lam Dat geslacht is, gebeurt dit in navolging van de aanbidding in de hemel, met in het vooruitzicht dat alles vervuld zal worden wat de apostel Johannes op Patmos hiervan mocht zien.

Hiervoor zagen wij hoe kostbaar het is om ons oog te richten op de Heer Jezus als het Lam van God, Dat in vernedering Zijn weg op aarde is gegaan. Om al het licht op de Heer Jezus als het Lam van God te laten vallen, is het nodig dat wij ons tot het Bijbelboek de Openbaring wenden, waar Christus ongeveer dertig keer het 'Lam' wordt genoemd. Als beginsel is het van belang daarop te wijzen, omdat de Heer in deze nederige gestalte, waarin Hij Zich op aarde als Lam ter slachting overgaf, in de hemel het Voorwerp van aanbidding en macht is. Wat de vervulling van de gerechtigheid betreft, met het oog op Zijn dood kan Hij naar waarde alleen in de hemel geëerd worden. Geen beloning op aarde zou waardig genoeg zijn voor hetgeen de Heer Jezus geleden heeft. Als Lam, Dat Zich overgaf om geofferd te worden op het altaar, op het kruis, is Hij de Vervuller van al de raadsbesluiten van God geworden. De vervulling van die raadsbesluiten was afhankelijk van Zijn dood en daarvoor zal Hem lof en dank gebracht worden in de hemel tot in alle eeuwigheid!

Hoe heerlijk is het als onze ogen gericht worden op de aanbidding van het Lam in de hemel! Hij is niet alleen het Voorwerp van aanbidding voor de Gemeente, maar voor allen die in de hemel zijn, en voor alles wat met de verheerlijking van God als Schepper en Gebieder in betrekking staat. Als de Gemeente op aarde de Heer Jezus aanbidt als het Lam Dat geslacht is, gebeurt dit in navolging van de aanbidding in de hemel, met in het vooruitzicht dat alles vervuld zal worden wat de apostel Johannes op Patmos hiervan mocht zien.

Er zijn gelovigen die menen dat wat in hoofdstuk 5 van de Openbaring gezegd is over de aanbidding van het Lam en het zingen van het nieuwe lied, reeds nu het deel is van hen die in de Heer ontslapen zijn. Maar dit is niet zo. Het zal pas plaats--vinden als de gehele Gemeente van de aarde weggenomen zal zijn en de Heer al de Zijnen rondom Zich verenigd en in heerlijkheid gebracht zal hebben. Vanaf het vierde hoofdstuk is alles wat de apostel Johannes gezien heeft, tot het einde van de Openbaring, onvervuld en toekomstig. Door hetgeen aan

Johannes getoond werd, heeft de Heer in Zijn genade de gelovigen bekend willen maken met het einde van alle dingen, maar hem ook vergund een blik te werpen in de heerlijkheid die hem wacht. En wat is in staat ons lossen te maken van de aarde dan wanneer God Zelf, net als bij Stefanus, de hemel opent en ons, de Gemeente, verenigd met Christus, in de heerlijkheid laat zien?

‘Zie, het Lam van God’ (Joh. 1:36). Twee bijzonderheden worden ons van de Heer Jezus als het Lam in de Openbaring meegedeeld, die schijnbaar niet met de geardheid van een lam overeenkomen. In Openbaring 6:16 lezen wij over ‘de toorn van het Lam’. Met hoeveel geduld heeft de Heer alles gedragen wat Hem door de mens werd aangedaan! De Heilige Geest heeft in Jesaja 53 het geduld van de Heer onder woorden gebracht. Die woorden zijn te mooi om ze hier weg te laten. ‘Doch de HEERE heeft onzer aller ongerechtigheden op Hem doen aanlopen ... Hij werd verdrukt; doch Hij deed Zijn mond niet open; als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht van Zijn scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open’ (Jes. 53:6-7).

Maar net zo groot als het geduld van de Heer was, zo verschrikkelijk is ook Zijn toorn als het ogenblik daarvoor gekomen zal zijn. De mensen zullen denken dat de dag van de Heer al gekomen is, hoewel de dingen die plaatshebben op aarde in die tijd, nog slechts de voorbereidingen zijn van die dag (Openb. 6:15-17). Maar deze toorn van het Lam openbaart zich pas na de uitnodiging zich aan de Heer te onderwerpen. Het zijn de machten, de koningen van de aarde, die daartoe uitgenodigd worden. In Psalm 2:10-12 lezen wij: ‘Nu dan, gij koningen, handelt verstandig; laat u tuchtigen, gij rechters der aarde! Dient de HEERE met vreze, en verheugt u met beving. Kust de Zoon, opdat Hij niet toorn, en gij op de weg vergaat, wanneer Zijn toorn maar een weinig zou ontbranden’.

Als regel gaat de genade altijd aan het oordeel vooraf. Wij zien dit de gehele Schrift door. Aan de mens wordt tijd gegeven om aan een aangekondigd oordeel te ontkomen, opdat daardoor zowel de genade van God als de onwil van de mensen in het licht gesteld zouden worden. Luistert hij niet, dan wordt hij zelf de oorzaak van zijn eigen verderf. Zolang de tijd van de genade duurt, oordeelt God het kwaad niet. Is deze tijd echter voorbij, dan volgt het oordeel onmiddellijk. Zo was het in de dagen van Noach. Zo was het ook met het volk van Israël. En zo zal het zijn met de Christenheid. Hoe ernstig is dit voor allen die de genadetijd voorbij laten gaan zonder aan de roepstem van God gehoor te geven en te komen tot ‘Jezus, Die ons redt van de komende toorn’ (1 Thess. 1:10).

De tweede bijzonderheid vinden wij in Openbaring 17, waar gesproken wordt over ‘oorlog voeren tegen het Lam’. Hetgeen ons in dat hoofdstuk getoond wordt, is het belangrijke en ernstige feit dat de mens de hem door God verleende macht gebruikt, eigenlijk misbruikt, om zich tegen God te verzetten. Naarmate de macht van de mens op aarde groter wordt, nemen ook zijn haat en vijandschap toe jegens alles wat met de Naam van Christus verbonden is, ten slotte zelfs jegens de uitwendige en bedorven vorm van het Christendom. Het eindigt in een openlijke opstand tegen Christus Zelf. Als de Gemeente, hoe vervalst en afgeweken ook, zich verbindt met de wereldlijke macht, wordt die door haar gebruikt om de heiligen en getrouwen te vervolgen en te doden. De wereldlijke macht was de uitvoerder, maar Babylon, het verdorven Christendom, was er de oorzaak van.

De ware gelovigen in Christus zijn een afgezonderd volk op aarde, dat zijn oorsprong heeft in de hemel. Zij zijn verbonden met Hem Die, door de wereld en de wereldse machten verworpen (Hand. 4:26-29), reeds Zijn plaats heeft ingenomen aan de rechterhand van God. Zij hebben niets te maken met de wereld en haar macht. God heeft hen eruit getrokken, om met Christus verenigd te worden in heerlijkheid. En Hij laat hen op de aarde om een getuigenis te zijn van deze dingen.

Hoe juist en waar is het opgemerkt dat de apostel Johannes, toen hem dat wat met Babylon in betrekking stond, getoond werd, zich 'verwonderde met grote verwondering' (Openb. 17:6).

Hij verwonderde zich erover dat de Gemeente de vorm van Babylon kon aannemen en dat zij ertoe komen kon om de toestand van de dingen te beheersen en een wereld te bederven om in opstand te komen tegen de Heer Die in de hemel woont (Ps. 2:2-5). Maar de Heer Jezus, Die altijd nog in Zijn nederige gestalte als Lam in betrekking tot de aarde stond, openbaart Zich nu als 'een Heer der heren en een Koning der koningen' en treedt als Overwinnaar uit de strijd tevoorschijn. En wie vergezellen Hem, wanneer Hij het beest, het hoofd van het Romeinse rijk en zijn koningen overwint? De 'geroepenen en uitverkorenen en getrouwen' (Openb. 17:14). Drie namen, door God gegeven aan hen die Hem toebehoren, tot een getuigenis van Zijn genade, liefde en macht.

Dat de Heer ook ons mag bewaren, opdat wij gescheiden blijven van de wereld en haar beginselen, die naar het verderf gaan!

In vers 29 van Johannes 1 wijst Johannes de Doper op Christus als 'het Lam van God, Dat de zonde van de wereld wegneemt'. En in vers 36 zegt hij: 'Zie, het Lam van God'. Welke overeenkomsten er ook mogen bestaan tussen deze beide gezegden van Johannes de Doper wat betreft 'Lam van God', toch is er ook een groot onderscheid. Vers 29 behoort tot het getuigenis van Johannes de Doper, terwijl vers 36 de uitdrukking van zijn eigen hart is met betrekking tot de Heer Jezus Christus, zonder dat hij zich tot iemand persoonlijk richt.

Het gezegde dat de Heer Jezus 'het Lam van God' is 'Dat de zonde van de wereld wegneemt', is nog niet vervuld; het ziet op de toekomst. Er wordt niet gezegd dat Hij de zonden van de wereld wegneemt, maar de zonde als macht. Door de zonde is de betrekking van God tot de wereld verbroken en deze verwijdering moet eerst weggenomen zijn, voordat God Zich weer in betrekking tot de wereld (niet tot de zondaar) kan stellen. Het is belangrijk daaraan te denken!

Christus, als 'Lam van God', is niet alleen de grondslag van het eeuwige heil voor elke zondaar die de toevlucht tot Hem neemt, maar Hij is dit ook voor de verst reikende zegeningen die met de toekomst in betrekking staan. Op de grondslag van Zijn werk als Lam van God zal ook de lijdende en zuchtende schepping vrijgemaakt worden van de 'slavernij der vergankelijkheid' waaraan zij nu onderworpen is (zie Rom. 8:21). Op de nieuwe aarde en in de nieuwe hemelen zal de zonde geheel terzijde gesteld zijn op de eeuwige, vaststaande grondslag van het werk van Christus als Lam van God. God kan dan weer bij de mensen wonen, wat van het paradijs af niet mogelijk is geweest.

We zagen dus al hoe Johannes van de Heer Jezus getuigt als Degene Die de zonde van de wereld wegneemt (Joh. 1:29)! Door het Lam van God wordt het zondeprobleem opgelost voor allen die Hem als hun Verlosser aannemen. Maar door ditzelfde werk op het kruis van Golgotha wordt ook de gehele schepping eenmaal vrij gemaakt van de last van de zonde waaronder de gehele kosmos zucht en in barensood is. Hoe aangrijpend is het echter wanneer Johannes het in vers 36 uitroept: 'Zie, het Lam van God'!

Als het ogenblik daar is en de schepping vrijgemaakt zal worden van de 'slavernij van de vergankelijkheid', zal God weer met welgevallen kunnen rusten in een nieuwe schepping, waar satan niet meer kan binnendringen om Gods werk te verstoren door de zonde, die elke band verbroken heeft tussen God en de mens. Geve de Heer dat wij veel met datgene bezig mogen zijn wat binnenkort zal gebeuren! Dan wenden wij het oog af van een aarde, die nu nog door de zonde bedorven is en het toneel van lijden geworden is, een aarde waar onze geliefde Heer niets vond dan een kruis en een graf!

De twee discipelen van Johannes die bij hem stonden, hoor-den hem zeggen: 'Zie, het Lam van God'. Dit was genoeg om Johannes te verlaten en de Heer Jezus te volgen. Dat zij begrepen hebben wat dit gezegde van Johannes aangaande de Heer betekende, blijkt niet uit hun getuigenis: 'Wij hebben de Messias gevonden □ dat betekent: Christus' (vs. 42). Maar hoe dit ook zij, zij volgden de Heer en bezaten Hem in Zijn hele volheid, het Lam van God.

Hoe groot is dit getuigenis van Johannes voor u en mij: in de Heer Jezus het offer te zien dat de zondaar nodig heeft! Hij was het Lam, Dat God alleen kon geven. De zondaar had een offer nodig, maar waar was een offer voor u en mij te vinden dat kon beantwoorden aan de eisen van een heilig en rechtvaardig God? Johannes wijst ons op dat Offer, Dat God in Zijn liefde en genade aan de arme mens geeft.

'Zie, het Lam van God'. Dát was het Offer naar Gods gedachten, een Offer waardoor een gerechtigheid aangebracht zou worden die nooit haar waarde verliezen kan, maar die tot in alle eeuwigheid de roem zal uitmaken van hen die de toevlucht tot de Heer Jezus genomen hebben. 'Niet in het bezit van mijn gerechtigheid, die uit [de] wet is, maar van die, welke door het geloof in Christus is, de gerechtigheid die uit God is, door het geloof' (Fil. 3:9). Wie met dat Offer, door God Zelf gegeven, voor God komt, kan niet worden afgewezen. Met het oog op de rechterstoel, waarvoor wij allen geopenbaard zullen worden, is dit van het grootste belang. Wij kunnen God danken dat wij, net als Johannes, iedere zondaar mogen wijzen op de Heer Jezus als het 'Lam van God'.